

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 304/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného AZ LEGAL, s.r.o., Sládkovičova 1, Nitra, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Cob/106/2023-148 z 25. januára 2024 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/12/2024 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol jediným spoločníkom a konateľom obchodnej spoločnosti JN Trade s.r.o. (ďalej len „spoločnosť“), ktorej žalobca v roku 2016 dodal tovar, ktorého kúpnu cenu spoločnosť neuhradila. Žalobca túto súdom priznanú pohľadávku vymáhal v exekučnom konaní, ktoré však bolo pre nemajetnosť povinnej spoločnosti podľa § 61n ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku zastavené. Na tom základe bola spoločnosť *ex offo* bez právneho nástupcu z obchodného registra vymazaná.
3. Následne sa žalobca žalobou podanou na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“) domáhal od sťažovateľa zaplataenia 1 784,03 eur s príslušenstvom ako škody, ktorú mu spôsobil sťažovateľ v postavení konateľa spoločnosti tým, že nepodal včas návrh na vyhlásenie konkurzu.
4. Okresný súd rozsudkom č. k. 30Cb/61/2021-90 z 5. januára 2023 žalobe vyhovel. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní nebolo sporné, že spoločnosť za dodaný tovar nezaplatila, ani to, že v predĺžení bola už pred dodaním tovaru a ani že sťažovateľ ako jej konateľ nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu podľa § 11 a § 11a zákona č. 7/2005 o konkurze a reštrukturalizácii

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“). K námietke sťažovateľa, že žalobca k predžalobnej výzve nepriložil splnomocnenie, okresný súd uviedol, že táto skutočnosť nezbavuje sťažovateľa zodpovednosti za vznik škody a okrem toho charakterom ide o odstrániteľný nedostatok, ktorý mohol prostredníctvom výzvy odstrániť aj sám sťažovateľ. Vo vzťahu k argumentácii o neprípustnej retroaktivite pri aplikovaní § 11a zákona o konkurze okresný súd poukázal na to, že zákonom č. 264/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej aj „novela“), došlo aj k nepriamej novelizácii zákona o konkurze, ktorým bola prijatá právna úprava o zodpovednosti za škodu štatutárneho orgánu spoločnosti za nepodanie návrhu na vyhlásenie konkurzu na obchodnú spoločnosť včas. Sťažovateľ bol jediným konateľom spoločnosti od jej vzniku v roku 2012 až do zániku v roku 2022. Už uvedená novela nadobudla účinnosť 1. januára 2018, pričom prijatím tejto právnej úpravy nedošlo k zmene alebo nahradeniu pôvodného právneho vzťahu, ale došlo k zmene jeho obsahu, rozšíreniu povinností konateľa do budúcnosti, teda po 1. januári 2018. Podľa § 11 ods. 2 zákona o konkurze bol konateľ povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas a účinnosťou novely (§ 11a) došlo „iba“ k rozšíreniu následkov za nedodržanie tejto povinnosti v podobe sankcie – vzniku zodpovednosti štatutárneho orgánu za škodu veriteľa. Okresný súd ďalej vyhodnotil sťažovateľovu námietku premlčania ako neopodstatnenú a v tej súvislosti poukázal na §11 ods. 4 zákona o konkurze, podľa ktorého sa nárok na škodu veriteľa premlčí po roku od ukončenia exekučného konania. V tomto prípade bolo oznámenie o zastavení exekúcie sťažovateľovi doručené 12. februára 2021 a žaloba bola podaná 11. októbra 2021. K námietke o existencii dvoch exekučných titulov okresný súd uviedol, že žaloba smeruje proti sťažovateľovi ako konateľovi zodpovednému za vznik škody z dôvodu nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu, a nie proti sťažovateľovi ako spoločníkovi na zaplatenie pohľadávky.

5. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom namietal najmä nepriloženie splnomocnenia k predžalobnej výzve, nesprávne vyhodnotenie námietok o aplikácii § 11a zákona o konkurze a premlčanie.

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) potvrdil. K odvolacej námietke týkajúcej sa nesprávneho posúdenia aplikácie § 11a zákona o konkurze odvolací súd zdôraznil, že sťažovateľ bol konateľom spoločnosti pred aj po nadobudnutí účinnosti novely, ktorou sa zodpovednosť štatutárneho orgánu rozšírila. Predmetné ustanovenie zákona o konkurze predstavuje špeciálnu úpravu zodpovednosti konateľa vo vzťahu k všeobecnej úprave v Obchodnom zákonníku. Odvolací súd považoval za prípustné, ak nová právna úprava (uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu) zavádza do budúcnosti nový režim a mechanizmus (procedúru) uplatnenia týchto práv alebo ak právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah.

7. K námietke o existencii dvoch exekučných titulov aj krajský súd uviedol, že žalobca si uplatnil škodu voči sťažovateľovi až po zastavení exekučného konania vedeného proti spoločnosti. Zdôraznil, že zastavenie exekúcie nespôsobuje zánik zodpovednosti sťažovateľa podľa § 11a zákona o konkurze.

8. Sťažovateľ tiež namietal, že nárok na náhradu škody vzniknutej pred 1. januárom 2018 je premlčaný a nadväzne aj jeho zabezpečovacia povinnosť po zániku spoločnosti nie je daná. Odvolací súd v tejto súvislosti zopakoval, že žalobca si v exekučnom konaní vymáhal judikovanú pohľadávku spoločnosti, v ktorej bol sťažovateľ konateľom. Proti sťažovateľovi si nárok na náhradu škody žalobca uplatnil až po zastavení neúspešného exekučného konania, a to v rámci plynutia jednoročnej premlčacej doby v zmysle § 11a ods. 4 zákona o konkurze.

9. Námietku týkajúcu sa predžalobnej výzvy považoval krajský súd za neopodstatnenú, pretože ani sťažovateľ nepoprel jej doručenie a, pokiaľ mal pochybnosť o právnom zastúpení, mohol žalobcu na preukázanie tejto skutočnosti vyzvať. Pokiaľ sťažovateľ namietal, že jeho konanie nemožno označiť ako také, ktoré by bolo v rozpore s poctivým obchodným stykom, pretože žaloba smeruje proti nemu ako fyzickej osobe, krajský súd poukázal na § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka a uviedol, že v danom prípade ide o obchodný spor.

10. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Zároveň žiadal prerušiť dovolacie konanie a vyvolať konanie na ústavnom súde o nesúlade § 11a zákona o konkurze so zákazom priamej retroaktivity, ako aj ohľadom ustanovenia § 422 CSP. Sťažovateľ v dovolaní namietal, že krajský súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania, že rozhodol nad rámec žalobného návrhu v časti úrokov z omeškania po 27. septembri 2021 a že neprípustne aplikoval právnu úpravu účinnú od 1. januára 2018. Tvrdil, že súdy odignorovali fakt, že moment porušenia povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu nastal už v roku 2016, v dôsledku čoho je žalobcov nárok premlčaný a navyše v takom prípade ani nemohlo byť aplikované ustanovenie účinné až od roku 2018. Vo vzťahu k nesprávne obsadenému súdu sťažovateľ namietal, že v jeho veci mal rozhodovať Krajský súd v Nitre.

11. Najvyšší súd v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia najprv reagoval na námietku nesprávne obsadeného súdu [§ 420 písm. e) CSP] a z tohto hľadiska dovolanie posúdil. V tejto súvislosti však uviedol, že v sťažovateľovej veci je s ohľadom na reformu súdnej mapy na prejednanie odvolania v jeho obchodnoprávnej veci príslušný práve Krajský súd v Bratislave.

12. Vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti dovolací súd zhodnotil, že rozsudok krajského súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu ku všetkým relevantným odvolacím námietkam. Okrem toho najvyšší súd uviedol, že nezistil nesprávnosť či nezákonnosť procesného postupu odvolacieho súdu z hľadiska pravidiel daných úpravou civilného sporového konania pre zachovanie pravidiel spravodlivého súdneho procesu. Nad rámec najvyšší súd poukázal na to, že sťažovateľ v dovolaní kopíroval svoje výhrady prednesené v rámci sporového konania a opätovne predniesol nesúhlas so závermi súdov nižších inšancií, čím dovolací súd stavia do roviny tretej súdnej inštalácie.

13. K námietke, že pri aplikácii § 11a zákona o konkurze ide o neprípustné retroaktívne pôsobenie právnej normy, najvyšší súd uviedol, že novelou Obchodného zákonníka došlo aj k novele zákona o konkurze, kde § 11a predstavuje špecifickú zodpovednosť za škodu, za ktorú zodpovedá štatutárny orgán spoločnosti v dôsledku toho, že nepodal návrh na vyhlásenie konkurzu v zákonnej lehote, ak vedel (alebo mal vedieť) o úpadku právnickej osoby. Výšku škody v takom prípade predstavuje nevyhnutná pohľadávka veriteľa. Odkazom na konkrétne prechodné ustanovenia najvyšší súd poukázal na to, že prechodné ustanovenia vôbec neupravujú posudzovanie zodpovednosti za škodu podľa § 11a zákona o konkurze.

14. Podľa najvyššieho súdu z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sťažovateľ ako konateľ spoločnosti mal povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu od roku 2016 a táto povinnosť trvala aj v čase, keď nadobudla účinnosť novela zákona o konkurze, až do zániku spoločnosti. Inými slovami, po uplynutí 30-dňovej lehoty (§ 11 ods. 2 zákona o konkurze) povinnosť sťažovateľa nezanikla, ale trvala ďalej počas celého úpadku spoločnosti. Aj dovolací súd považoval za prípustné, pokiaľ sa právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. Túto argumentáciu napokon dovolací súd uzavrel tým, že výklad normy a vysporiadanie sa s námietkou porušenia zákazu retroaktivity pri aplikácii zákonnej normy súdmi nižších inštancií v kontexte skutkového stavu nemožno považovať za arbitrárne či odnímajúce sťažovateľovi právo na spravodlivý proces.

15. K námietke sťažovateľa, že krajský súd nerozhodol o prerušení konania pre účely vyvolania konania pred ústavným súdom, najvyšší súd uviedol, že predpokladom pre začatie konania o súlade právnych predpisov vyžaduje splnenie určitých podmienok, ale ich splnenie z odôvodnenia rozsudku krajského súdu nevyplýva. Okrem toho poukázal na to, že predmetom dovolacieho konania môže byť konkrétny existujúci výrok. V závere tejto časti napadnutého uznesenia najvyšší súd konštatoval neprípustnosť [§ 447 písm. c) CSP] namietanej vady zmätočnosti.

16. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol ako neprípustné [§ 447 písm. c) CSP] v spojení s § 422 ods. 1 písm. a) CSP.

17. V ďalšej časti najvyšší súd odôvodnil zamietnutie návrhu na prerušenie dovolacieho konania pre účely predloženia veci ústavnému súdu na posúdenie súladu § 11a zákona o konkurze s ústavným zákazom priamej retroaktivity a tiež posúdenia § 422 CSP z hľadiska ústavnej neprípustnosti majetkového obmedzenia súdnej ochrany. Dovolací súd k tomu uviedol, že nie jeho povinnosťou len základe požiadania dovolacie konanie prerušiť a vec predložiť ústavnému súdu. Dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol, vychádzajú z toho istého právneho základu ako argumentácia obsiahnutá v jeho odvolaní, a keďže najvyšší súd nepovažuje namietané ustanovenia za rozporné s ústavou, návrh sťažovateľa zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

18. Sťažovateľ naďalej nesúhlasí s aplikáciou § 11a zákona o konkurze v jeho veci. Aj v ústavnej sťažnosti predostiera svoj pohľad na situáciu a tvrdí, že ak spoločnosť bola v predĺžení už v roku 2016, tak ani eventuálny návrh na vyhlásenie konkurzu po 1. januári 2018 by nemohol byť kvalifikovaný ako včasný, teda v takom prípade nemôže vzniknúť zodpovednosť konateľa za nepodanie návrhu včas tak, ako to požaduje § 11a zákona o konkurze.

19. Okrem toho k dátumu vzniku zákonnej povinnosti spoločnosť už nevlastnila žiadny majetok, preto ani v prípade podania návrhu na vyhlásenie konkurzu by žalobca nič nevymohol.

20. Sťažovateľ tiež namieta, že do podania ústavnej sťažnosti krajský súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania.

21. Sťažovateľ svoje výhrady sumarizuje tak, že dosiaľ nedostal odpovede na jeho právne významné námietky v rámci odvolacieho ani dovolacieho konania.

22. V závere ústavnej sťažnosti žiada ústavný súd o prioritné posúdenie, či sporné ustanovenie zákona o konkurze nemá znaky protiústavnosti pre obsahujúcu ústavnú neprípustnosť retroaktivity zákona a či znaky protiústavnosti nemá aj § 422 ods. 1 písm. b) CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom sporu, na základe ktorého je zaviazaný zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu, čím malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľ namieta porušenie majetkových práv v súvislosti s nesprávnou aplikáciou ustanovení zákona o konkurze.

24. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

25. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozsudok krajského súdu, keďže ho už preskúmal na základe dovolania najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

26. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej relevantnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, III. ÚS 198/2020).

28. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozsudky okresného a krajského súdu a ich odôvodnenia v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody a tieto riadne vyhodnotil. V tejto súvislosti v rámci možností dovolacieho prieskumu najvyšší súd preskúmal aj otázku prípustnosti aplikácie § 11a zákona o konkurze, ako aj otázku existencie zodpovednosti sťažovateľa za škodu, ktorá vznikla žalobcovi, a následne konšatoval, že k porušeniu sťažovateľových práv v zmysle § 420 písm. f) CSP nedošlo. Ústavný súd nepovažuje za potrebné opakovať všetky prijaté závery, ktoré už napokon naprieč celým konaním boli niekoľkokrát prezentované, a dodáva, že všetky sťažovateľom nastolené otázky boli riadne zodpovedané a nie je porušením jeho práv, ak s výsledkom konania nie je spokojný.

29. Pokiaľ najvyšší súd odmietol dovolanie v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia ako neprípustné, poukazujúc na obmedzenie dané v § 422 ods. 1 CSP ústavný súd konštatuje, že dovolací súd nemohol porušiť práva sťažovateľa, ak konal v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (III. ÚS 591/2013).

30. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 133/2023, II. ÚS 119/2021, II. ÚS 383/2019).

31. Tiež je potrebné uviesť, že najvyšší súd sa neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľa, ktorým napadol rozsudok krajského súdu, jeho dovolanie riadne preskúmal, no keďže dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania nezistil, následne sformuloval svoj právny záver o neprípustnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku a rozhodol o ňom spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 447 písm. c) vyslovene umožňuje.

32. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že ústavná sťažnosť má napriek právnemu zastúpeniu značne laický charakter. Nemôže ostať bez povšimnutia, že ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa pôsobí nedostatočne a že v ústavnej sťažnosti absentuje petit, čo je požiadavka plynúca z § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V súvislosti s namietaným porušením čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy je potrebné uviesť, že toto ustanovenie ústavy neupravuje základné ľudské práva a slobody, ktorých ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať v konaní podľa čl. 127 ústavy. Aj namietané porušenie čl. 13 ods. 1 ústavy nemôže byť priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, pretože ide o ústavný direktív adresovaný predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Ústavný súd podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum všeobecných ústavných princípov podľa čl. 2 ods. 2 a 3 či 13 ods. 1 ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú žiadne základné ľudské práva a slobody.

33. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

34. V súvislosti s požiadavkou prerušenia konania a posúdenia ústavnosti § 11a zákona o konkurze a § 422 CSP ústavný súd uvádza, že ústavným predpokladom na potenciálne prerušenie konania senátom ústavného súdu a predloženie návrhu podľa čl. 125 ods. 1 ústavy je, že sa napadnutý právny predpis týka podanej ústavnej sťažnosti (čl. 127 ods. 5 ústavy), pričom tento súvis je sťažovateľ povinný osobitne odôvodniť [§ 123 ods. 4 písm. d) zákona o ústavnom súde]. Predpokladom na postup podľa § 131a ods. 1 zákona o ústavnom súde je posúdenie dôvodnosti návrhu na prerušenie konania, k čomu môže dôjsť v takom prípade, ak senát ústavného súdu pristúpi k vecnému posudzovaniu ústavnej sťažnosti. Aj v takom prípade platí, že sťažovateľ musí preukázať a riadne odôvodniť splnenie podmienky prejudiciality, teda existencie vecnej súvislosti

medzi právnym predpisom, ktorého ústavnú súladnosť navrhuje preskúmať, a predmetom ústavnej sťažnosti. Rovnako musí návrh obsahovať ďalšie náležitosti definované v § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

35. Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci dospel ústavný súd k záveru o odmietnutí ústavnej sťažnosti, a vzhľadom na nesplnenie formálnych podmienok návrhu nemal ústavný súd dôvod zaoberať sa samostatne návrhom sťažovateľa podľa § 123 ods. 4 zákona o ústavnom súde a nebol dôvod ani o ňom osobitne rozhodovať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2025

Robert Šorl
predseda senátu